

Sygn. akt II KK 99/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek

SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **B.S. (S.)**

skazanego za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 października 2019 r.

kasacji Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego na niekorzyść
oskarżonego

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt VII K (...)

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego B.
S. i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w Ł.
do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł., w uwzględnieniu wniosku złożonego przez prokuratora w trybie art. 335 § 2 k.p.k., wyrokiem z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt VII K (...), uznał m.in. oskarżonego B.S. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów:

I. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

II. z art. 178a § 1 k.k. i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Następnie Sąd, na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu B.S. karę łączną roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał tego oskarżonego „do informowania Sądu o przebiegu okresu próby”. Wyrok zawierał również dalsze rozstrzygnięcia, w tym dotyczące drugiego z oskarżonych.

Wyżej opisany wyrok uprawomocnił się bez zaskarżenia.

Obecnie prawomocny wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył kasacją wniesioną w trybie art. 521 § 1 k.p.k. na niekorzyść oskarżonego Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny.

Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wadliwego wniosku prokuratora i wydaniu na posiedzeniu w dniu 28 marca 2018 r. wyroku skazującego B. S. za przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 178a § 1 k.k. na karę łączną roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, w następstwie czego doszło do obrazy prawa materialnego, tj. art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 74 § 1 k.k., poprzez zaniechanie sposobu i częstotliwości, z jaką oskarżony powinien realizować nałożony na niego obowiązek informowania sądu o przebiegu okresu próby, co uniemożliwia prawidłowe wykonanie wyroku oraz obrazy art. 86 § 1 k.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości powyżej sumy kar jednostkowych orzeczonych za poszczególne przestępstwa.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Ł. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się uzasadniona w stopniu oczywistym. Sytuacja taka stwarza aktualnie możliwość jej uwzględnienia na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.) bez względu na kierunek nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Przepis art. 1 pkt 93 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. (Dz.U., poz. 1694), nowelizujący treść art. 535 § 5 k.p.k. z dniem 5 października 2019 r. zniósł bowiem obowiązujące przed tym dniem ograniczenie, zgodnie z którym na posiedzeniu przeprowadzanym w tym trybie, oczywiście przy spełnieniu pozostałych warunków wymienionych w art. 535 § 5 k.p.k. mogła zostać uwzględniona jedynie kasacja wniesiona na korzyść oskarżonego. Nowelizacja – w wyżej opisanym zakresie – ma również zastosowanie także do spraw wszczętych przed dniem jej wejścia w życie (art. 8 ustawy nowelizującej).

Przechodząc do merytorycznej analizy wywodów kasacji, należało w pełni podzielić zarówno treść zarzutu i argumentację przedstawioną na jego poparcie.

Na Sąd rozpoznający wniosek z art. 335 k.p.k. o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków, nałożony jest obowiązek dokonania kontroli jego zasadności i legalności zarówno pod względem merytorycznym, jak i pod kątem przepisów prawa materialnego i procesowego (zob. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2017 r., sygn. akt II KK 201/17, wyroki sądu Najwyższego: z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt III KK 335/17; z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt II KK 124/17). Dopiero po dokonaniu takiej kontroli możliwe jest bądź uwzględnienie wniosku i wydanie wyroku (art. 343 § 6 k.p.k.), bądź zwrot sprawy prokuratorowi i ewentualne rozpoznanie jej na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k.). W ramach tejże kontroli niezbędne jest sprawdzenie, czy zaproponowane przez oskarżonego i podzielone przez prokuratora propozycje pozostają we wzajemnej zgodzie z uprzednimi ustaleniami stron oraz czy nie są sprzeczne z przepisami prawa materialnego.

W niniejszej sprawie kontrola ta nie została przeprowadzona prawidłowo, z rażącym naruszeniem art. 343 § 7 k.p.k., zaś uwadze Sądu Rejonowego umknęły dwa zagadnienia, na które trafnie zwrócono uwagę w kasacji, a które – stanowiąc

konsekwencję omawianego uchybienia – świadczą o jego istotnym wpływie na treść wyroku Sądu Rejonowego.

Po pierwsze, doszło do wymierzenia kary łącznej w wysokości roku, a więc powyżej sumy kar jednostkowych orzeczonych za poszczególne przestępstwa, która wynosiła 11 miesięcy pozbawienia wolności (za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzono oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. – 8 miesięcy), co stało w sprzeczności z dyspozycją art. 86 § 1 *in principio* k.k. i doprowadziło do orzeczenia za zbiegające się przestępstwa kary łącznej powyżej ustawowego wymiaru.

Po drugie, pominięto dookreślenie w wyroku (pkt 10) sposobu i częstotliwości, z jaką oskarżony powinien realizować nałożony na niego obowiązek informowania sądu o przebiegu okresu próby, które to uchybienie uniemożliwia skuteczne egzekwowanie tego obowiązku, a nie jest możliwe do konwalidowania ani w trybie art. 74 § 2 k.k., ani poprzez zastosowanie art. 13 k.k.w.

Powyższe uchybienia obligowały Sąd Najwyższy do wydania rozstrzygnięcia kasatoryjnego (art. 537 § 2 k.p.k.).

Sąd Rejonowy ponownie rozpoznający sprawę związany będzie przedstawianymi zapatrywaniem prawnymi (art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.

as